

MÉZES MÓNIKA

Kívánság a csillagokhoz...

Elővettem tollam, s az égre meredek,
Mit kívánjak tőlük, mi legyen, mi legyenek?
Szerelemre vágyom, mely mindent elsöpör?
Vagy töröltessem a bánatot, mely gyötör?
Egészséget kívánjak szeretteimnek,
Örökké gyönyörűt a szemeiknek?
Lásd, itt ülök, nézem a sötét eget,
S nem tudom, megint mit tegyek!
Hiába mondod, hogy kívánjak bármit,
Hisz szívemnek megannyi dolog számít!
S az egy, amit most választanom kell,
Nem biztos, hogy mindennek megfelel!
De legyen! Most az egyszer mást teszek,
Most igazán csak magam leszek,
S tiszta szívemből azt kívánom,
Hogy legyen egy IGAZ barátom!
Aki mellettem van, bármi is legyen,
S a bajban se engedi el a kezem!
S ha ez a barát a szerelemmel jön,
Szívemben még nagyobb lesz az öröm!

Akkor inkább azt kívánom,
Ámor nyila szíven találjon!

A zongora dala

Távolban szól egy lány zongora,
Könnyezve zeng vissza a múltba,
Emlékek peregnek billentyűin,
Várja, amíg meg nem szűnik!
De minden hiába...

A szólam, mit rajta játszanak,
Hamis, csalfa szavak.
Majd elkezdji játszani dallamát,
A saját, őszinte bánatát.
Ne vágj a szavába...

Hadd sírja ki magát Ő is,
Rossz az, ha magába dönti,
Zokogjon, míg úgy érzi,
Pont ez kell neki.
De ne hagyd magára...

Mert ha véget ér a fájdalom,
A zongorát Neked kell lehajtanod.
Csendben, hogy fel ne riadjon,
Ne legyen újabb fájdalom!
S hajtsd fejed a fára!...

Barátaimnak...

Barátokat adtál nekem Istenem,
Kikkel boldogan élem életem,
Kikre mindig számíthatok a bajban,
Búban-bánatban, jégben és fagyban.
De ha a bánat elhagyja szívemet,
Nekik adom a szeretetemet.
Mert a barátság az a titka,
Hogy egymás előtt a szívünk tiszta!
És nem csak a vidámságban tartunk össze,
Hanem a bajban is, MINDÖRÖKRE!